

Intens botsende dromen in 'Mightysociety10'

Theater

Mightysociety10 - Hoe ook ik de liefde vond in het nieuwe Azië. Tekst en regie: Eric de Vroedt. Gezien: 4/11 Theater Frascati, Amsterdam. Tournee t/m 12/1. Inl: mightysociety.nl ●●●●○

DOOR KESTER FRERIKS

Na jaren van wrok en onvrede werpen een vader en zoon elkaar een eerste, verzoenende blik toe. Een Aziatisch meisje danst met vloeiende, wervelende bewegingen tussen hen in. Vader en zoon zoeken elkaars ogen. Luttele minuten na de omhelzing breekt de oude boosheid weer los.

In deze ene scène weet regisseur Eric de Vroedt een intens drama te vangen. Zijn laatste, tiende voorstelling in de befaamde *Mightysociety*-reeks heeft als ondertitel *Hoe ook ik de liefde vond in het nieuwe Azië*. In de openingsscène nemen de toeschouwers plaats rond het bed van Lex, gepensioneerd Nederlander die zijn liefdesgeluk beproeft in het huidige Indonesië. Zijn dood is nabij. Hij wil nog een keer zijn zoon zien, met de beste intenties. Het ziekenhuisbed verwisselt de vader al snel voor een bar die baadt in suikerzoete, licht-erotische weelde. Dat is het Azië waarvan de blanke westerling droomt.

Indonesië en Nederland, het nieuwe Azië en het oude Europa: een indringender contrast is nauwelijks denkbaar. Hein van der Heijden als de briljante, superieur acterende vader vertegenwoordigt dat stervende westen. Hij wankelt over de speelvloer, onmin zoekend met zijn zoon en ex-vrouw. Alles wat zij in hun leven misten, schenkt hij zijn nieuwe, jonge, exotische minnares. Geld, een huis voor de haar hele familie, aandacht. Tijdens een diner stelt de vader zijn geliefde voor. Dit is een aangrijpend hoogtepunt in deze zo rijke voorstelling.

De Vroedt werkt met veelzeggende, mooi uitgebalanceerde tegenstellingen: Esther Scheldwacht vertolkt fraai Lex' ex-vrouw die in Indonesië is geboren. Zij zoekt alles van weleer, het tempo doeloe van toen. Maar vergeefs. Het nieuwe Azië trekt zich niets aan van Nederlanders met heimwee. Zoon Bram Coopmans heeft zich ontwikkeld tot vooraanstaand kunstenaar, maar zijn vader negeert zijn artistieke kwaliteiten. Als Lex' Indonesische geliefde ontdekt dat met deze oude, blanke man een onbekend verleden is verbonden, treft dat haar diep. Actrice Mariana Aparicio Torres toont in die rol subtiel haar deceptie. Ze excuseert zich, neigt beleefd het hoofd, toont delicate manieren ten overstaan van

de luidruchtig ruziënde westerlingen.

In het decor van Maze de Boer blijft het suikerzoete licht van de bar onophoudelijk schijnen en stralen. Bram Coopmans als de zoon heeft een extreem heftige, fysieke verschijning. Hij is zelfs in staat zijn vader te doden. Van der Heijden sard en jent, daagt de zoon uit tot politieke discussie over de waarde van kunst. Hoe integer Coopmans' visie ook is, in zijn rol mist hij het vileine van Van der Heijden. Aan het slot blijkt dat vader en zoon beide in een fantasiewereld leven: zoals de vader zich verschanst in het verre Azië, zo bouwt de zoon kunstzinnige bunkers. In een droomachtig gespeelde scène komen vader, moeder en zoon samen. Eindelijk is er verzoening. Het is een heilig moment, zo broos gespeeld dat de ontroering groots is.

Hotelbar op Surabaya met Hein van der Heijden en Bram Coopmans als vader en zoon. Foto Sanne Peper

